

111 - Hoeveel ben je waard?

zelfwaarde ☆ persoonlijke ontwikkeling ☆ relaties ☆ diamant ☆ zelfvertrouwen

De gastsprekerster had voor de pauze haar verhaal gedaan met de talloze tegenslagen en successen die ze had meegemaakt. Je merkte hoe ze hierdoor als persoon was gegroeid. Het respect voor haar doorzettingsvermogen was groot en had menig traantje losgemaakt bij de aanwezigen.

Zodra iedereen weer in de zaal was, begon ze met een verhaal dat ze zelf nog maar onlangs had gezien op Facebook en dat naadloos aansloot bij haar leerrijke reis van persoonlijke ontwikkeling.

‘Beste collega’s, laat me als introductie op de sessie over *persoonlijke ontwikkeling* een mooi inzicht meegeven, in de vorm van een sprookje.

Een leerjongen is met zijn leermeester in een diepgaand gesprek verwickeld over menselijke relaties en zelfwaarde. Aan het einde van het gesprek neemt de leermeester een steen van zijn tafel en geeft die aan de leerjongen met de woorden: “Ga naar de markt met deze steen. Als iemand vraagt naar de prijs, steek dan twee vingers omhoog.”

Zoals opgedragen vertrekt de jongeman, onzeker of hij in staat gaat zijn om de steen te verkopen. Hij laat enkele marktkramers de steen zien, die geen interesse blijken te hebben. Dan komt er een net geklede man op hem af die vraagt: “Hoeveel kost die steen?” De jongeman steekt zoals opgedragen zwijgend twee vingers in de lucht. “Twee euro? Dan wil ik die steen wel kopen!” Opgetogen neemt de leerjongen zijn twee euro’s in ontvangst en gaat terug naar zijn leermeester, trots op zijn succes.

Dan geeft de meester hem een tweede steen met de volgende instructie: “Ga naar het stadsmuseum en toon deze steen aan de directeur. Als hij vraagt wat deze steen moet kosten, steek terug twee vingers op.” Met iets meer zelfvertrouwen dan de eerste keer, trekt hij naar het museum. De directeur bekijkt de steen nauwkeurig, knikt af en toe eens en vraagt dan: “Hoeveel wil je voor deze steen, mijn vriend?” De jongeman zegt niets en steekt enkel zijn twee vingers op. “Tweeduizend euro? Prima, dat lijkt me een eerlijke prijs!” Verrast ontvangt de jongen zijn tweeduizend euro en komt met een waterval aan woorden terug.

Tenslotte geeft de leermeester hem een derde steen en zegt: “Neem deze steen mee naar de juwelier in de stad. Toon hem de steen en als hij vraagt hoeveel de steen moet kosten, steek opnieuw twee vingers op.” Vol zelfvertrouwen gaat de jongeman op pad. Aangekomen bij de juwelier overhandigt hij met enige twinkeling in zijn ogen de steen. Deze onderzoekt de steen aandachtig, fluit enkele keren bewonderend en stelt dan de cruciale vraag:

“Hoeveel wil je graag voor deze steen, jongeman?” De jongen steekt opnieuw twee vingers in de lucht zonder iets te zeggen. “Twee miljoen euro? Verkocht!” Helemaal ontdaan gaat de jongeman in een eufore stemming naar zijn leermeester en vertelt hem van zijn ongelooflijke avontuur.

De leermeester luistert aandachtig en onthult dan: “Wat ik je drie keren heb meegegeven, is een ruwe diamant van een zeldzame schoonheid. Alleen de diamantair heeft ten volle de waarde van de steen kunnen inschatten: de prijs die hij ervoor heeft betaald, is beslist de juiste waarde van die ruwe diamant.”

Geschokt vraagt de leerjongen: “Meester, waarom hebt u me dit laten doen? Waarom hebt u me niet meteen naar de diamantair gestuurd met de drie stenen?” Zijn leermeester antwoordt met een warme stem: “Om je te laten ervaren dat niet iedereen naar waarde kan schatten wat hij voor zich ziet. Zo ook met mensen. Jij bent een pure diamant. Maar niet iedereen ziet dat in je. Als jij je omgeeft met de juiste mensen, die de waarde wél in je zien, dan gaan deze mensen je graag helpen om meer te schitteren. Zodat je tot in je diepste kern je schoonheid kan laten reflecteren. Mijn advies aan jou: omring je uitsluitend met mensen die zien wat voor een mooi persoon je bent! Verlies geen tijd met anderen en smeeek niet om erkenning. Weet van jezelf dat je een ruwe diamant bent van onschatbare waarde. Ga nu en werk aan jezelf om je puurheid te laten stralen.”

Het was muisstil in de zaal, je kon een speld horen vallen. De spreekster vervolgde: “Dat is in het kort gezegd mijn leerschool geweest. Ik weet nu van mezelf dat ik een echte diamant ben. En diamanten ontstaan onder hoge druk, anders zou het gewoon een hoopje koolstof zijn. En je kan een diamant alleen maar bewerken met de beste materialen. Ik heb in mijn leven geleerd om me te omringen met mensen die mij naar waarde schatten. In die omgeving kan ik me ten volle ontwikkelen tot de persoon die ik écht ben!”

Ze bedankte de organisatoren nogmaals voor de kans die ze kreeg om haar inzichten te delen met een zaal die naar haar aanvoelen vol zat met ruwe diamanten die elkaar naar waarde wisten te schatten. Hoe zalig is het om opleiding te kunnen geven aan welzijnscoaches die als missie hebben om samen op een respectvolle manier te groeien en zo de wereld gezonder en gelukkiger te maken.

<i>Ook Ron had al een manier ontdekt om anderen meer te laten schitteren.</i>	<i>(III-6) Thibo's vijver</i>
<i>Deborah had Ron toevertrouwd hoe Thibo omging met oneerlijke mensen</i>	<i>(72) respectvolle relaties</i>
<i>Niet iedereen heeft het beste met je voor. Laat je hierdoor niet kleineren!</i>	<i>(16) zure melk</i>
<i>Waarom doen mensen soms bot? Don't sign up for that class!</i>	<i>(30) ieder zijn gelukkig moment</i>
<i>Als je denkt dat je het allerzieligste wezen bent, lees dan dit verhaal.</i>	<i>(51) iemand wil met je ruilen</i>